

Sygn. akt II KK 219/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie B. K.
skazanego z art. 177 § 1 i 2 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 28 stycznia 2020 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt II Ka [...]
częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 6 lipca 2020 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2020 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) Sąd Rejonowy w W. skazał oskarżonego B. K. za popełnienie w dniu 19 sierpnia 2018 r. czynu z art. 177 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, przy czym jej wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat, a ponadto orzekł karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł. W kolejnych rozstrzygnięciach tego wyroku zawarto orzeczenia o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat z

obowiązkiem zwrotu prawa jazdy, a także orzeczono – na podstawie art. 46 § 2 k.k. – dwie nawiązki na rzecz pokrzywdzonych i rozstrzygnięto o kosztach.

Apelacje od tego wyroku wnieśli – obrońca oskarżonego oraz pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych. Obrońca zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (pkt 1 apelacji), a także błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (opisane szczegółowo w pkt 2-5 apelacji), by w konkluzji wnieść o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. Pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych zaskarżyli wyrom w zakresie orzeczenia o karze.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2020 r. w sprawie o sygn. akt II Ka (...) Sąd Okręgowy w S. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary oraz karze grzywny, zaś wymiar kary pozbawienia wolności podwyższył do roku i 4 miesięcy, zaś zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podwyższył do 6 lat.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

„ I. Rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy - przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 EKPC poprzez nie wskazanie przez Sąd II instancji w uzasadnieniu skarżonego judykatu, jakie przyczyny legły u podstaw skarżonego orzeczenia, zwłaszcza poprzez nie poddanie wszechstronnej i rzetelnej analizie zarzutów sformułowanych w apelacjach obrońcy oskarżonego, w dużej mierze w zakresie zarzutów ujętych w pkt 2-5 apelacji obrońcy z dnia 14 sierpnia 2020 r., a jest to równoznaczne z odebraniem oskarżonemu prawa do skutecznej i rzetelnej kontroli instancyjnej,

II. Rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy - przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez:

- lakoniczne i niewystarczające dla skutecznej i rzetelnej kontroli instancyjnej uzasadnienie uznania za nietrafnego zarzutu pkt 1 apelacji tj. lakoniczne i niewystarczające dla skutecznej i rzetelnej kontroli instancyjnej uzasadnienie uznania za nietrafnego zarzutu określonego w pkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego,

tj. obraży art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w sytuacji, w której Sąd Odwoławczy, w ślad za Sądem I Instancji dopuszcza się:

- 1. skrajnego naruszenie kryteriów oceny dowodów poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości;*
- 2. wysnuwania wniosków nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym i naznaczonych negatywnym podejściem do oskarżonego;*
- 3. nierozważenia wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego;*
- 4. przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i tym samym nieobdarzeniem wiarą wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka J. W., a tym samym doprowadziło to do bezpodstawnego uznania, że oskarżony w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym - bez uwzględnienia zasady in dubio pro reo.*

III. Rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy - przepisu art.7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez jedynie formalne, tj. lakoniczne, zdawkowe, niespełniające wymogów ustawy, odniesienie się w treści uzasadnienia przez Sąd II instancji do przyczyn, jakimi Sąd Odwoławczy kierował się uwzględniając apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu, (a w konsekwencji m.in. uchyleniu rozstrzygnięcia z pkt. 2 wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 lipca 2020 r. sygn. akt II K (...)) co do zawieszenia orzeczonej przez Sąd Rejonowy kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat), w sytuacji kiedy:

a) Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i kompleksowy wskazał motywy leżące u podstawom ferowanego wyroku, odnosząc się w przypadku kwestii wymiaru kary do okoliczności popełnienia czynu, wielkości wyrządzonej szkody czy też występujących po stronie oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego, gwarancji osiągnięcia celów resocjalizacyjnych w warunkach

wolnościowych oraz przekonania, iż zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest swoistego rodzaju osłabieniem dolegliwości skazania, skutkiem czego - w ujęciu prewencji generalnej oraz indywidualnej, oskarżonemu wymierzono określoną w pkt. 3 wyroku Sądu Rejonowego karę 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu, że wysokość jednej stawki wynosi 50 zł. Tymczasem - jak wcześniej podniesiono, Sąd Odwoławczy w żadnym stopniu nie odniósł się do niniejszej kwestii i argumentacji Sądu I instancji, tym bardziej, że skazany jest 70-latką, który nigdy nie był karany. Wskazane okoliczności w konsekwencji doprowadziły do rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 457 § 3 k.p.k. albowiem z treści uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego w żadnym stopniu nie wynika, czym kierował się Sąd Okręgowy orzekając co do aż tak dalece idącej zmiany wyroku Sądu Rejonowego w W., oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji wywiedzione przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej Sąd Odwoławczy w tym zakresie uznał za zasadne.

b) Nieodniesienie się do wskazanej wyżej kwestii przez Sąd Odwoławczy jawi się również jako rażąca obraza przepisów prawa procesowego, a to art. 424 § 1 i 2 k.p.k., który *explicite* określa, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, a co istotne - że Sąd winien jest przytoczyć okoliczności które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających, uwzględnieniu powództwa cywilnego oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. W związku z powyższym oskarżony nie ma możliwości ustalenia czym kierował się Sąd Okręgowy orzekając o zmianie wyroku Sądu I instancji w zakresie podwyższenia kary pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy - co jawi się jako rażąca obraza przepisów prawa procesowego."

Podnosząc takie zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnym stanowisku co do kasacji prokurator Prokuratury Rejonowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Rację trzeba przyznać prokuratorowi, że zarzuty kasacji są niezasadne w stopniu oczywistym, albowiem sąd odwoławczy szczegółowo odniósł się do podniesionych w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, a które to zarzuty w istocie sprowadzały się do kwestionowania obiektywnych i wiarygodnych dowodów, na podstawie których sąd *meriti* dokonał ustaleń faktycznych oraz próby ustalenia przebiegu zdarzenia wyłącznie w oparciu o relacje oskarżonego i świadka J. W.. Odnosząc się do zarzutów w pkt 1 i 2 kasacji trzeba stanowczo stwierdzić, że są one nierzetelne. Sąd odwoławczy do zarzutów tych podszedł bardzo rzetelnie i wnikliwie, wskazując na stronach 7-11 uzasadnienia dlaczego zarzuty te uznał za chybione. Podkreślił na wstępie, że w istocie zarzuty te są oparte na kwestionowaniu oceny dowodów, w tym oceny opinii biegłego i wytknął wybiórczą ocenę dowodu z zeznań D. P.. Argumentacja tam zawarta odpowiada w sposób szczegółowy zarówno na kwestię miejsca, w którym doszło do zderzenia, jak i wskazywała, dlaczego – z jakich powodów – sąd ten nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom J. W. Sąd drugiej instancji szczegółowo odniósł się także do dowodów z zeznań R. P. oraz M. K., jak i weryfikował te ustalenia w oparciu o opinię biegłego i dokonaną analizę rozmieszczenia odłamków obu pojazdów, przemieszczenia się obu pojazdów oraz ujawniony na jezdni ślad „rycia i ciągnięcia”. W tym kontekście stanowisko sądu odwoławczego odnosi się wprost do najistotniejszych argumentów apelacji i potwierdza bezspornie tezę, że to skazany podejmując manewr skrętu w lewo zajechał drogę prawidłowo jadącemu z przeciwko motocykliście i w ten sposób doprowadził do zderzenia obu pojazdów. Trafnie sąd odwoławczy wywiódł, że w kontekście opinii biegłego, opartej także na analizie śladów na jezdni, miejsce zderzenia nie budzi wątpliwości i dowodzi winy skazanego.

Dwa pozostałe zarzuty kasacji są również niezasadne. Sąd odwoławczy rozpoznając apelacje pełnomocników oskarżycieli posiłkowych w sposób jasny, czytelny oraz zrozumiały wskazał, że zarówno charakter naruszonych zasad bezpieczeństwa, jak i skutki wypadku (m.in. paraliż ciała pokrzywdzonej od klatki piersiowej w dół) nie zostały właściwie oszacowane przez sąd pierwszej instancji (por. str. 21 uzasadnienia), co musiało w konsekwencji skutkować podwyższeniem

orzeczonej kary pozbawienia wolności o 1/3, a także podwyższeniem orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Z uwagi na podwyższenie kary nie miał możliwości zastosować instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, a nie miał przecież obowiązku wskazywania z jakiego powodu nie stosuje instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu.